

C/2024/6927

25.11.2024

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2024 r. – Komisja Europejska/Republika Włóska

(Sprawa C-630/24)

(C/2024/6927)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia, B.-R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włóska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wprowadziwszy warunek zamieszkiwania do dekretu ustawodawczego nr 230 z dnia 29 grudnia 2021 r. w sprawie ustanowienia jednolitego i powszechnego dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu, Republika Włóska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4, 7 i 67 rozporządzenia nr 883/2004 ⁽¹⁾ i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011 ⁽²⁾;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 26 września 2024 r. Komisja zwróciła się do Trybunału, wnosząc do niego o stwierdzenie, że wprowadziwszy warunek zamieszkiwania do dekretu ustawodawczego nr 230 z dnia 29 grudnia 2021 r. w sprawie ustanowienia jednolitego i powszechnego dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu (zwanego dalej „jednolitym dodatkiem”), Republika Włóska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 45 TFUE, art. 4, 7 i 67 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011.

Jednolity dodatek stanowi świadczenie rodzinne w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. j) rozporządzenia [nr] 883/2004 w związku z art. 1 lit. z) tego rozporządzenia. Jednolity dodatek stanowi również przywilej socjalny w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011. Jako że jednolity dodatek jest objęty zakresem stosowania wspomnianych rozporządzeń, powinien on podlegać eksportowi wewnątrz Unii w rozumieniu art. 7 i 67 rozporządzenia nr 883/2004 i powinien być przyznawany w sposób niedyskryminacyjny w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011, gdyż w przepisach tych skonkretyzowano zasadę równego traktowania, o której mowa w art. 45 TFUE odnoszącą się do swobodnego przepływu pracowników w dziedzinie warunków zatrudnienia.

Wypłata jednolitego dodatku we Włoszech jest jednak uzależniona od spełnienia warunku zamieszkiwania we Włoszech. Ów warunek zamieszkiwania uniemożliwia eksportowanie możliwości skorzystania z jednolitego dodatku przez osoby mające dochód we Włoszech, lecz które nie zamieszkują we Włoszech lub które nie zamieszkują we Włoszech od przynajmniej dwóch lat (lub, ewentualnie, które nie zawarły umowy o pracę na okres przynajmniej sześciu miesięcy) lub osoby zamieszkujące we Włoszech w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. c) i d) dekretu ustawodawczego nr 230/2021, lecz których dzieci nie zamieszkują we Włoszech. Taki warunek zamieszkiwania stanowi także przejaw dyskryminacji pośredniej ze względu na przynależność państwową, w szczególności w odniesieniu do przywilejów socjalnych i jest on dopuszczalny tylko pod warunkiem, że jest uzasadniony realizacją uzasadnionego celu oraz jeżeli jest odpowiedni do osiągnięcia realizowanego celu i proporcjonalny w jego świetle, których to okoliczności władze włoskie, na których spoczywa ciężar ich udowodnienia, jeszcze nie wykazały.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).